

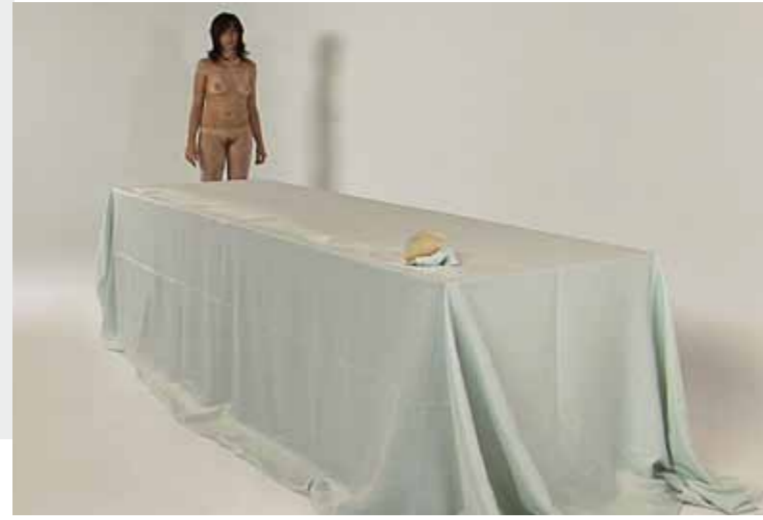
Ilaria Mauro · Ho fatto un fioretto

Espai f
 de l'11 de desembre de 2009 al 14 de febrer de 2010

Inauguració
 Divendres 11 de desembre de 2009, a les 8 del vespre

Edita: Institut Municipal d'Acció Cultural de Mataró
Coordinació: Gemma Tro
Reproducció dels treballs: Alsina Disseny
Imprimeix: Gràfiques Canigó
 © dels textos i les imatges, els seus autors respectius
 © 2009, Institut Municipal d'Acció Cultural de Mataró
 DL
 Mataró, desembre de 2009

Ilaria Mauro (Mariano Comense, Itàlia, 1983), ha estat l'artista premiada pel jurat de la 8a Mostra d'Art Jove, exposició organitzada per l'Institut Municipal d'Acció Cultural de Mataró (Espai f, del 4 de juny al 5 de juliol de 2009). *Ho fatto un fioretto* és el resultat de la beca de producció del premi.

"Acción". 2009. Vídeo. 15'
 Càmera i edició: Insensato Emulsionado en col·laboració amb Hangar.org

Agraïments:
 Alexandre Aldeguer, Elena Minotti, VideoDesign, Mirko Mauro i a totes les persones que han col·laborat contestant els meus qüestionaris.

"Coloquios". 2009. Vídeo. 20'
 Col·laboradors: Fadwa Taibi Hajjami, Luisella Elli, Susana Fuertes Torrijos, Sandor Campos Goded.

HO FATTO UN FIORETTO

Quan era petita, durant la Quaresma ens demanaven fer un fioretto, que sempre es resumia a renunciar al que més els agrada als nens: els dolços. Durant aquell temps, res de caramels, pastissos, llepolies o bombons. Aquestes van ser les meves primeres pràctiques abstinents.

Amb els anys, tornar a recordar-les, m'ha portat a reflexionar sobre aquest tipus de pràctiques: les motivacions, els mecanismes que les impulsen, les sensacions que provoquen o els comportaments que projecten.

Des d'aquelles abstinències que tenen un caire quotidià a d'altres amb caràcter més místic, el desig d'autocontrol sobre la voluntat del cos és el que principalment es desprèn en cada un dels casos. Les renúncies més banals es poden transformar llavors en veritables reptes i estímuls a superar per aconseguir la meta desitjada.

És aquí, en aquest context, que torno a recordar i recupero el sucre; element blanc, pur i energètic per al cos, funciona al mateix temps com a símbol de plaer. El plaer és l'objecte de censura durant l'abstinència; és allò de què volem prescindir per fer-nos sentir més bé. Recuperem el pecat original.

Els cors blancs representen les múltiples abstinències que duen a terme aquestes persones. El color blanc del sucre de què està compost cada un dels cors no només és símbol de puresa i objecte de desig, sinó també d'absència, del buit que sentim quan no som capaços d'omplir satisfactòriament el nostre esperit.

Els fragments del vídeo *Col·loquis* es desenvolupen a les cases dels protagonistes amb la intenció d'establir un contacte amb aquella intimitat que ben poques vegades som capaços de descobrir. L'espai, l'escenografia que envolta l'escena, ens parla sobre l'actitud d'una persona abstinente. El cos es mostra visible, natural, en total sintonia amb el seu ecosistema personal i familiar. L'abstinència se'ns presenta, per tant, com dièiem, com un ritual d'autosanació, de catarsi i quotidianitat simultànies. Sense filtres o discursos que esborrallin l'arrel dels seus significats.

El vídeo *Acció* visualitza el ritual del qual flueixen aquests discursos. L'acció gira entorn de la ingestió d'un cor de sucre; hi veiem una evolució, on inici, desenvolupament i desenllaç travessen diferents estats sensorials. El desig i el plaer desenfrenat exposats en els primers minuts seran substituïts, a poc a poc, per la gola, l'esforç, la nàusea i el rebuig definitius.

És d'aquesta manera que som observadors de la materialització dels nostres anhels sufocats, conduïts finalment fins al punt en què ens desborden, i on finalment es produeix un gir fonamental de significat: només mereixem allò que volem complint amb el càstig que ens autoimposem; aquesta és la veritable raó del sacrifici com a acte sagrat.

Ilaria Mauro

Mariano C.S.E (Itàlia), 1983
 Actualment viu i treballa a Barcelona.

Llicenciada el 2006 en Belles Arts per l'Acadèmia de Brera a Milà. Ha cursat estudis de pintura i entre el 2006 i el 2008, l'especialitat d'Art i Context Intermèdia del Màster en Produccions Artístiques i Recerca de la Universitat de Barcelona. Actualment està estudiant a l'Escola Superior de Fotografia Grisart.

Ha participat en diferents workshops amb artistes com Andrés Hispano i Félix Pérez-Hita (Quam 09), René Francisco, Antoni Miralda, Alicia Rios i Aldo Spoldi. El 2007 i 2008 ha format part de l'equip de la Fundació Food Cultura d'Antoni Miralda, i ha col·laborat en diferents activitats i exposicions com la Gaiata Peregrina a l'Espai d'Art Contemporani de Castelló.

Ha participat en diferents exposicions col·lectives entre Barcelona, Milà, Cartagena, entre les quals cal destacar: Festival Loop a la Galeria Àngels Barcelona, la 8a Mostra d'Art Jove de Mataró, la Mostra de Cine ¡Cómételo!, Festival Mucho Más Mayo de Cartagena, I Dissabtes del Caixa Fòrum, Festival eBent, Fundació Espais de Girona, Museo della Permanente a Milà i Galleria Ricci Oddi a Piacenza.

Ilaria Mauro HO FATTO UN FIORETTO

Espai f · de l'11 de desembre de 2009 al 14 de febrer de 2010

Costringersi a non fare qualcosa o a rinunciare a farla.

Privazione di qualcosa di cui abbiamo bisogno (es. cibo)

privarse de una tentación, de un deseo, de una apetencia.

È un rifiuto, togliere qualcosa di portarsi via qualcosa.

È il contrario, togliere qualcosa. Nella società in cui viviamo oggi alla fine il privarsi di qualcosa non è che il finirlo, ridimensionarsi anzi forse è ritornare in una giusta dimensione, nella vera orma di vita.

Dejar de hacer algo, habitualmente relacionado con nuestro propio cuerpo, que a uno le gusta para conseguir algún tipo de cambio o mejora; a modo de catarsis. En ocasiones está asociado a ciertas costumbres o normas religiosas.

Privarsi di qualcosa.

Es la renuncia voluntaria, una elección sopesada.

Negarse a algo por voluntad propia, no consumir algo, privarse de algo a lo que se tiene adicción.

Pues para mí quiere decir que no se realiza una acción que se querría realizar de forma natural.

Es la privación voluntaria, sobre todo del cuerpo, en relación con los preceptos eclesásticos, a pesar de que el cuerpo es el templo. Como periodista, también lo siento como una privación intelectual... absteniéndome a hacer comentarios, a expresarme, a publicar algo en contra de la ideología del medio para el que trabajaba. ¿La gran diferencia entre la abstinencia física y la intelectual? Que la segunda es una imposición.

È un rifiuto, togliere qualcosa di portarsi via qualcosa.

È uno spazio vuoto, una privazione che è necessaria quando si ha troppo per ritornare all'essenziale, per ritrovare la misura, il peso reale delle cose.

Dejar de hacer algo que me resulta apetecible por un tiempo limitado o no.

È il contrario, togliere qualcosa di portarsi via qualcosa.

Es la renuncia voluntaria a la satisfacción de los deseos, estos podrían ser de cualquier índole, comúnmente se suele relacionar con el sexo, la comida o la bebida pero en realidad puede aplicarse a cualquier actividad humana, hacer ejercicio, leer, cantar, pintar, blasfemar etc.

Es no buscar los medios para obtener algo conscientemente aun cuando lo deseas.

È un rifiuto, togliere qualcosa di portarsi via qualcosa.